Academia de gașcă

CN BĂNĂȚEAN – Timișoara | **SUPLIMENT AL *ACADEMIEI CAȚAVENCU* PENTRU LICEENI** | NR. 10, 18 OCT. 2006

SUMAR

pag. 2 – Bocabularul
pag. 3 – Exit
pag. 4 – Fancy, trendy…
PAG. 5 Confesiunile unui tâmpit
pag. 6 – Din dragoste
pag. 7 – CNB Fest
pag. 8 – Reclama liceului

MAIN STORY

www.academiadegashca.ro

EDITORIAL

Traseu inițiatic

Ce-i fain în Colegiu? În primul rând, este bine amplasat. Liceul nostru se află zid în zid cu o maternitate și o grădiniță. Barurile sunt la doi pași. Să presupunem că locuiești în zonă. Te naști în maternitate. Treci strada și mergi la grădiniță. Apoi sari un zid și, timp de doișpe ani, ești elev în CNB. Apoi petreci doi-trei ani în bar și apoi, dacă ești fată, treci din nou strada și o vreme stai în maternitate, după care te întorci la bar. Traseul se va aplica și la a doua generație.

Ce reacție am avut eu când am pășit prima dată pe poarta liceului? Eram în clasa a șaptea. Clădirea mi s-a părut imensă, și chiar așa este. Elevii mi s-au părut enorm de mulți, și chiar sunt. Am avut impresia că mă aflu în mijlocul unei mase umane superioare mie din toate punctele de vedere. În privința asta, nu e chiar așa.

În timp, am ajuns să-mi dau seama că în CNB nu sunt prinți și cerșetori, ca în alte licee. Sunt prinți și cerșetori bogați. Dacă nu sunt aduși la școală cu mașina, juniorii vin cu mașina lor. Cei mai săraci, cu motorul. În cazul meu… lăsați. Povestim altădată despre mine.

Ce cred că ar trebui schimbat la Colegiu? Cu siguranță, imnul. Cântat de o gașcă de elevi de clasa a treia, imnul CNB ar putea la fel de bine să fie cântecul de generic de la *Surprize, surprize.*

Un alt lucru care se cere modificat este mascota liceului: un ursuleț/câine/leu/orc din pluș. Dacă judecăm după imn și mascotă, CNB poate fi confundat cu grădinița cu program prelungit „Smart Kids“. Despre mascotă, însă, vom discuta mai pe larg altădată.

Gata! Destul cu critica! Până la urmă, e fain la Colegiu. Sau poate că eu sunt aici de prea mult timp ca să mai pot avea o părere obiectivă. Nu știu. În privința mea, lucrurile sunt destul de simple: nu m-aș muta din Colegiu decât dacă ar exista un liceu cu gagici mai frumoase. Momentan nu există.

Cabron

Two stupid dogs

Am adus vorba în editorial despre mascota CNB. Dacă alte licee prestigioase au blazoane cu grifoni care mănâncă șerpi, CNB are ca simbol un ursuleț de pluș numit… CeNeBi. Nu zic nu, e drăguț, dar trebuie totuși să trasăm o graniță între un liceu și dormitorul unei fetițe.

În Colegiu se află de vreo… mulți, mulți ani… un câine. De talia unui pechinez mai mare, Colegiu (căci așa e poreclit câinele) este considerat de către toată lumea adevăratul simbol al liceului. Prietenos, puțin flegmatic, adesea indiferent, se plimbă prin școală cu aerul unui bătrân care știe și a văzut totul. De menționat că potaia are ochii de culori diferite și este o corcitură între maidanez și rasa Puli unguresc (pe bune, chiar așa se cheamă!). Nimeni nu știe dacă mai vede sau aude. Oricum, nu e important. În fond, nici Cerber nu cred că avea câte un creier în fiecare țeastă.

Cabron

LEGENDA LICEULUI

Ce-am avut și ce-am pierdut

Degeaba vor toți egalitate, măicuțele nu și nu (Batman, Batman!). Toate acestea până în 1947, când școala lui Dumnezeu devine Școala Urbană de Gospodărie. Gata cu rugatul și disciplina! Acum, fetele sunt învățate să spele pe jos.

Un an mai târziu, încep să învețe și cum să îi învețe pe alții, căci instituția devine școală pedagogică.

Au venit apoi și ungurii, și sârbii, și nemții și au învățat fericiți împreună, căci în Banat era liniște și pace.

În '77 însă, Școala Medie a devenit Liceul de Filologie și Istorie. Nu se știe dacă le-a plăcut sau nu asta ungurilor și sârbilor, cert e că și-au luat tălpășița din școală. Au lăsat locul pradă ielelor ce bântuie astăzi pe coridoare ***(vezi pagina 4).***

Leyla

Avem de-a face cu o școală veche din 1773, numită Trivium. Mare și renumită și pe atunci, căci făcea parte dintr-un cartier timișorean ce număra mlaștini, bălți, ogoare și șaptesprezece de case.

Instituția se tot dezvoltă și, din lăcaș ortodox, devine și catolic și uite-așa toate neînțelegerile dintre religii sunt uitate într-un bun exemplu de ecumenism.

În 1890, școala începe să semene și cu o asociație de caritate, deoarece acum se deschide și o cantină pentru elevele sărace. Responsabil: Ordinul Notre-Dame și ale lui măicuțe hotărâte să se ocupe de hrana spirituală și materială a fetelor neprihănite.

Patru ani mai târziu, măicuțele nu mai vor să lase fetele să plece și așa s-a făcut și un internat.

Bun, avem acum o uzină de produs și adăpostit măicuțe. Următorul pas? Nu mai predăm ortodoxia.

AeL

Built to teach intelli-gently

Liceenii noștri sînt mai inteligenți decît ai lor

This page can not be displayed because you need some fresh air...

AeL
Built to teach intelli-gently
Liceenii noștri sînt mai inteligenți decît ai lor

Aderare în absolut

Îmi recunosc inconsecvența în urmărirea scenei politice. Am teme, nu timp de prostii. Totuși, sunt unele lucruri care te izbesc, de exemplu, toată agitația cu Uniunea Europeană, respectiv cu integrarea într-însa. Tocmai asta e: „integrare" și nu „aderare la…". Ai noștri conducători aleși propovăduiesc această operațiune prin toate mijloacele posibile, cu toată tăria de care (nu) dau dovadă și până în pânzele albe. Între timp, eu nu mai învăț istoria țării mele, ci istoria unui grup inexistent din punct de vedere istoric, care își impune propriile valori. Un mozaic de națiuni vechi, unite de interese economice.

Aderarea este un lucru benefic în multe privințe. În primii ani, nu poate fi vorba de trecerea la moneda unică europeană, însă fondurile primite pentru dezvoltare vor crește substanțial, odată cu ele crescând, sperăm, și nivelul de trai. Totuși, se estimează că peste 60% din IMM-uri vor dispărea în primul an, nu neapărat datorită concurenței marilor companii, cât din cauza neputinței lor de a se ridica la standardele Uniunii. Cu alte cuvinte, ele nu vor cădea, ci vom renunța noi la ele. Tata are un non-stop? Nu mai are, lucrează la Billa!

Este evident că intrarea României în Uniunea Europeană este un lucru benefic pentru noi. Problema este că prea am face orice pentru asta. Am învăța despre munții altora, ne-am plânge că „asta numai în România se poate întâmpla", am emigra cu milioanele, numai să ne fie puțin mai bine. Măcar pe termen scurt.

Acum ceva vreme, am auzit un edil din Timiș spunând următoarea frază: „Sper ca, într-o bună zi, să nu mai fim români, să fim europeni".

Să fie el!

Coco

Bocabularul

În fiecare zi, eu merg la școală împreună cu alți peste 2.200 de elevi. Numărul fiind așa de mare, diversitatea este un fenomen care apare în mod firesc. Când spun diversitate, mă refer nu doar la aspectul fizic, vestimentație, mentalitate, ci și la vocabular.

Zilnic sunt încântat de o multitudine de expresii, nenumărate epitete și construcții exotice îmi mângâie auzul. De pildă:

„**Ești tare, baby!**" – apreciere adusă de către o persoană de sex opus (sau nu). Este o exclamație pozitivă, adresată aspectului fizic sau personalității în general. E de bine.

„**Îs pă sistem!**" – apreciere adusă propriei persoane. Expresiile derivate: „Îs pă val!", „Îs blană!", „Îs pă turbo sistem!"

„**Cristal**" – exclamație euforică. Exprimă fericire, mulțumire și, totodată, încrederea în bine și viitor.

„**Băiat salon**" – expresie originară din Capitală (nu din provincie, adică tot restul României), ce desemnează un om vertical, onorabil și demn, un adevărat stâlp al societății. La origine, desemna o persoană care „nu dă cu ciocu'", „nu e cocalar", „e pă bune" , „e blană". Prin analogie, se poate considera și „băiat cristal".

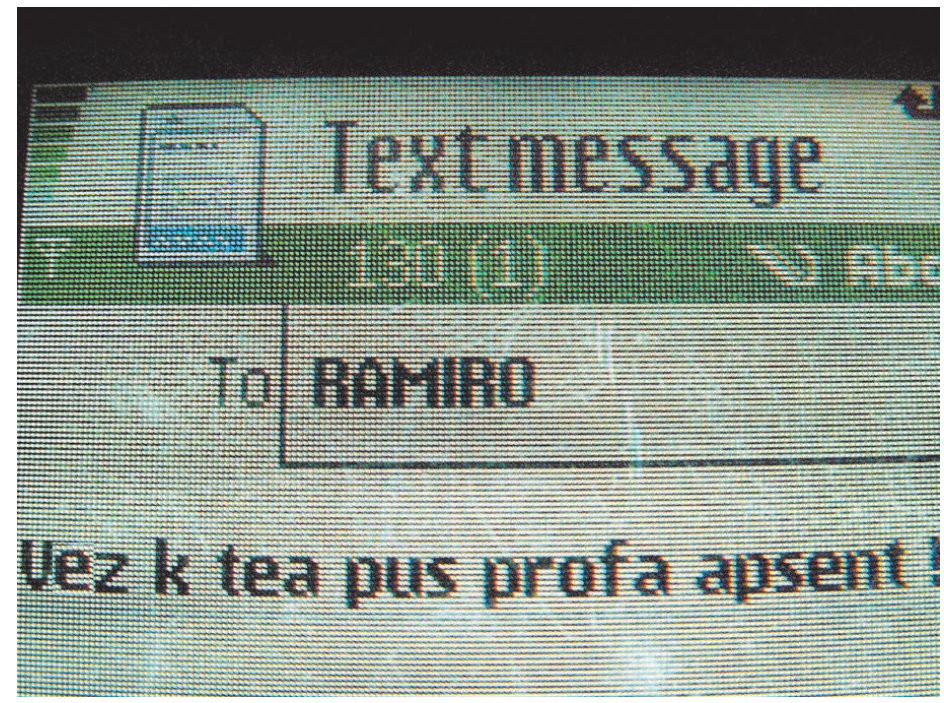

„**Pe neveu**" – construcție care vizează orice acțiune efectuată fără știința persoanei afectate. Ex.: „I-am dat una pe neveu.", „I-am luat o țigară pe neveu.", „Am ieșit din clasă pe neveu." NU este antonimă expresiei „pe veu" decât în cazuri de agramare majoră.

Coco

Frustrări

În bibliotecă se intră cu respect şi în liniște. Tot în liniște se aşteaptă la coadă până când o mulțime de prichindei, față de care bibliotecara are o evidentă slăbiciune, își aleg cărțile cu poze. Ajuns la rând, trebuie să rostești repede şi clar titlul cărții dorite, să semnezi şi să pleci. Dacă depăşeşti termenul de restituire (care uneori e a doua zi), se percepe amendă. Orarul de pe uşă este, bineînțeles, pur orientativ...

Libera exprimare
sau îndrăzniți, că nu greșiți

Deoarece numărul de greșeli de pronunție, accentuare și scriere în limba română atinsese cote alarmante, mințile luminate ale Academiei au venit cu o soluție pe cât de simplă, pe atât de eficientă: transformăm abaterile în reguli! Așa că, după principiul „dacă nu vine Mahomed la munte, vine muntele la Mahomed", vorbitorii de limba română nu trebuie să-și mai facă griji: a venit DOOM-ul la ei. Uite cum…

Pentru a nu-i supăra nici pe ardeleni, nici pe bănățeni, nici pe olteni, moldoveni sau bucureșteni, se acceptă mai multe variante de accentuare a unor cuvinte. Pronunțați deci, cu încredere, în cea mai corectă limbă română, anost și hatman.

Sub presiunea maselor (de tineri), prefixele „extra", „ultra", „mega" și, bineînțeles, „super" au devenit cuvinte și se scriu separat. Am totuși o nedumerire. Dacă zic „super ultra mega tare" se consideră enumerație cu valoare stilistică?

Ca să sublinieze faptul că lucrurile se schimbă odată cu trecerea timpului, adverbele compuse „alaltăieri-noapte" și „mâine dimineață" se scriu cu cratimă, dar „după amiază", fără. Clar, da?

Despărțirea în silabe este lăsată la bunul plac al fiecăruia. Astfel, dacă pagina se termină chiar acolo, se poate scrie „por-tavion", „al-tundeva" sau „arterioscleroză".

Căpșunele, coperțile, găluștile și cireșile au intrat în legitimitate.

În semn de omagiu adus lui Ienăchiță Văcărescu și lui Dimitrie Cantemir, vom scrie de acum încolo „niciun", „nicio", „niciuna" etc.

Pentru următoarea updatare a limbii române, ne permitem să sugerăm includerea formelor larg utilizate „complect", „cribite", „dă" și „pă", „io" ș.a.m.d.

Nu de alta, dar vrem să avem o limbă vie și modernă, într-o continuă schimbare și… degradare.

DOOMnia Mea

Exit

Dorința de evadare se manifestă în special la vârsta adolescenței. Ca din întâmplare, adolescența se suprapune, într-o oarecare parte, cu liceul. Și în CNB se evadează. Mai bine zis, din CNB se evadează. Teoretic, este imposibil. Practic, elevii se revarsă la propriu peste ziduri.

În curtea gimnaziului, lângă centrala termică se află o scară. Eu aș numi-o „stairway to heaven". Scara te ajută să urci un zid de pe care trebuie să sari, aterizând astfel în curtea grădiniței de lângă liceu. După ce te strecori printre plozii care te împușcă cu picioare de scaun sau îți dau să mănânci torturi din noroi, ajungi, în sfârșit, afară. De acolo, posibilitățiile sunt infinite.

CNB are norocul de a avea o curte comună cu liceul sârbesc Obradovici. Când ieși „pe la sârbi", un singur lucru contează. Viteza. Deschizi frumos ușa care leagă curtea de coridor, intri și… fugi. Obiectivul (ușa care dă în stradă) nu trebuie scăpat din ochi. Uneori, cineva te fugărește. Alteori, ești doar binecuvântat în sârbește. Alteori, ieși cu bine… De cele mai multe ori însă, intervine altceva. Mai bine zis altcineva. Natașa este porecla portăresei de la sârbi. Nu se știe dacă este într-adevăr portăreasă. Ar putea fi la fel de bine profă, elevă sau elev. Cert este că nu sunt singurul din Colegiu care s-a ciocnit/izbit/zdrobit de el/ea.

Acum vreo trei ani, chiar la intrarea în Colegiu a fost montat un bancomat. Metoda de ieșit pe care v-o împărtășesc este una mai neortodoxă. Dacă pentru celelalte două metode era nevoie de aptitudini fizice, aici ai nevoie de puțin talent actoricesc. Așadar, bancomatul este chiar lângă intrare. Cum am procedat eu: am luat o cartelă veche de telefon public și m-am dus cu ea la portar, spunându-i că îmi este foame și că am bani doar pe card. Surprinzător, a mers, portarul lăsându-mă să ies. Acum, că am dezvăluit acest secret, mă pot aștepta ca în trei zile să se pună un bancomat pe partea interioară a zidului școlii.

Cam astea ar fi cele trei modalități principale de a ieși din Colegiul Bănățean. Desigur, mai este și cea conform căreia te urci în platanul imens din curte și te arunci, sperând să nu nimerești incinta liceului.

Mulți susțin că e greu să intri la Colegiul Bănățean. Adevărata provocare este să știi cum să ieși.

Cabron

Toate drumurile duc la…

După cum spuneam, odată ce ai ieșit din Colegiu, posibilitățiile sunt infinite. O să vă povestesc despre alegerile majorității evadaților, care de multe ori sunt și alegerile mele. Pentru a proteja anumite pături socio-liceale, voi ascunde numele barurilor în care chiulim.

Dacă escapada are loc înainte de ora 09:00, se merge în Barul 1. Prețuri medii, calitatea cafelei: medie. Decor drăguț. Muzică de rahat.

Barul 2 este considerat o extensie a liceului. Acesta se deschide abia de la 09:00. Prețuri mici. Calitatea cafelei: medie-superioară. Decor neesențial. Muzică de calitate. Recomandare personală: ceai negru cu lapte, la doar 1,8 RON. Barman prietenos.

Barul 2 este genul de loc în care găsești tot timpul pe cineva cunoscut. Barul 2 este locul cel mai regretat de toți absolvenții. Barul 2 este locul în care îți uiți geaca și după două săptămâni e în locul în care ai lăsat-o. Dezavantaj: intrarea e destul de joasă (barul e la subsol), iar eu (1,85 m) dau destul de des cu capul.

Iar ultimul, dar nu cel de pe urmă, da, ați ghicit, Barul 3. Se deschide după 10:00. Prețuri mari. Calitatea cafelei: medie-superioară. Decor superb, muzică dumnezeiască. Barman foarte prietenos, la fel și barmanița. Ofertă: între orele 10:00 și 17:00, la cafea primești o țigară de foi cu aromă de cireșe. Cum să stai la școală?…

Treaba cu chiulu' e ca-n sloganul de la Love+: „Chiulește cât vrei, dar chiulește cu cap".

Cabron

Balustrada
(lustruire humanum est)

În fața intrării principale a Colegiului Național Bănățean se găsește o balustradă, devenită pentru mulți simbol al liceului. Deși vopsită periodic, după câteva luni de școală nu mai păstrează nici o urmă de culoare, ba chiar e lustruită. Pentru a înțelege cauzele acestui fenomen, e nevoie de câteva explicații.

Nu se știe prea bine de ce (și nici nu ne batem capul cu asta), dar liceul nostru este invadat, suprapopulat și totalmente acaparat de… fete. Fustițe, codițe, fundițe, pipițe, discrete, cochete, desuete, istețe, fâșnețe, frumoase, fițoase, babane, prostane, balcoane, fardate, bronzate, fluierate, sclipici, pupici… Fetele reprezintă mai mult de trei sferturi din populația celui mai mare liceu din Timișoara. În total, cam 750.

Prin urmare, nu e greu să vă imaginați că, atunci când se termină orele și toată această populație feminină se îmbulzește pe poarta strâmtă a liceului, băieții trec cu totul neobservați. Călcați pe picioare de tocuri cui, fleiciți între genți și amețiți de parfumuri și sporovăieli vesele, se lasă duși de val… În fața liceului, raportul dintre sexe revine însă la normal, căci deficitul de populație masculină al Colegiului este suplinit de populația altor licee, facultăți etc. Băieții își așteaptă prietenele aliniați (câți încap) pe balustrada de la intrare. Știarsă și frecată de zeci de perechi de blugi zilnic, aceasta ajunge să strălucească de-a dreptul, în culoarea fier natur.

Din momentul în care sunt luate în primire, fetele se împart în diferite categorii. Unele intră in mașinile parcate de-a lungul străzii. Altele încalecă în spatele motocicletelor și scuterelor, ținându-se strâns de prietenul care turează motorul și demarează în trombă. În sfârșit, unele își iau partenerii de mână și o pornesc agale spre stația de autobuz.

Când toată zarva s-a potolit și zona rămâne aproape pustie, mai poți vedea câte o bunicuță rezemată de balustradă, așteptându-și nepoțelul…

Lucica de Lamermour

Frustrări

Încerc să intru în baie printre cei douăzeci de oameni care fumează unu-n celălalt în cele cinci cabine, pauză de pauză, şi din cauza cărora trebuie să aştepţi ora ca să dai curs intenţiei…

La zid

Când reușim să evadăm, evadăm la zid. Marele Zid. Zid care a proptit generații întregi de fumători și de nefumători. Zid în spatele căruia s-au format zeci de bisericuțe și, în interiorul acestora, zeci de bălți din scuipat în care înoată chiștoacele de țigări.

Dimineața, pe la opt fără zece, zidul e camuflat de fum și de elevi. Mulți oameni nu au curajul să treacă printre noi și pur și simplu ne ocolesc. Locul e plin în fiecare pauză, dar niciodată la fel de plin ca în ultima oră… Sprijiniți de zid, cu fața sau cu spatele, vorbim și tragem satisfăcuți din țigară.

La Marele Zid afli totul, absolut orice, cine cu cine, de ce, cum, unde, când… Bârfe de ultimă oră, sport, meteo, știri, întrebări existențiale (că doar adolescenți suntem), cultură (mai rar, dar este) ș.a.m.d.

Chiar dacă e o parte insignifiantă a școlii, noi, elevii, am transformat-o în legendă.

Un Tilă, doi Tilă…

Nu-i chihlimbar, dar daţi-i timp…

Runtime Error 6D at 417A:32CF:
Incompetent User.

AeL
Built to teach intelli-gently

Liceenii noștri sînt mai inteligenți decît ai lor

Povestea Consiliului

Aveți Consiliu al Elevilor? Noi avem! Da, da, cu regulament de ordine interioară, cu o ierarhie clar stabilită prin voturi multiple și repetate, cu funcții, responsabilități, agendă de lucru și condică de prezență. Ce facem la Consiliu? Păi cum, ce facem?! Ședințe! Ca orice consiliu respectabil, ne strângem, cu întârzierile de rigoare, ne foim pe scaune, tușim, câteodată vorbim, alteori punem capul în palmă și moțăim. Am mai făcut și câteva chestii concrete, care au ieșit bine, dar ședințele rămân activitatea noastră de suflet. Despre ce sunt ședințele? Despre probleme. Numai că probleme serioase la noi în liceu nu prea sunt (și cele care sunt nu-s de noi), așa că uneori mai inventăm câte una, de dragul dezbaterii. Artă pentru artă, ședințe pentru ședințe.

După o oră, două (absențele se motivează, așa că nu-i nici o grabă), când ieșim răgușiți, amorțiți și cu neuronii obosiți de la ședință, ne dăm seama că de fapt toate-s bune cum sunt și că perfecțiunea-i plictisitoare. Că de lucruri (rele) n-ar fi, nu s-ar mai povesti (nimic). Și ar fi păcat de ședințe.

Ioana de pe Creangă

Cocalarul

Definiție: Cea mai periculoasă specie umană. Umblă pe stradă în blugi, cu pantofi cu toc lăcuiți și are un maiou suflecat deasupra burții.

Există mai multe forme de cocalari:

Cocalarul „stilat“

Aur: 3 inele (unul obligatoriu pe degetul mic);

2 brățări;

una bucată lanț masiv;

burtă mare, tricou mulat.

Pe tricoul de culoare roz sau beibi blu pot fi întâlnite următoarele inscripții: „De puta madre“, „Brazil“, „Santa Monica“, „Sex“ etc…

Dacă e nevoit să poarte adidași, pe cât posibil să fie lăcuiți.

Tocmai și-a luat carnetul. Cocalarul va vorbi despre drumul înspre școală ZILNIC, el va face din orice poveste o adevărată aventură.

Pentru a aparține acestei categorii, sunt necesare două telefoane mobile de ultimă oră. Unul e de vânzare. Cel la care se vorbește (TARE) va fi ținut de cocalar la urechea opusă mâinii cu care este ținut mobilul, iar capul va avea o înclinație de 45 de grade, pentru o mai bună punere în evidență a mobilului.

Cocalarul de nivel mediu

Caracteristică principală: O „arde“ în spatele blocului cu prietenii și are Dacie tunată, din care răsună „muzică de petrecere“.

El va purta cel puțin un articol Nike sau Adidas, respectiv brandurile din piață: Nikf, Mike, Abibas, Didibas etc…

Cocalarul cu Dacie tunată va merge chiar și până la WC cu mașina. De câte ori o va folosi, chiar și pe o distanță de 10 m, muzica va fi pornită instantaneu.

Când merge în oraș, cocalarul va purta treiling sau geacă „Harrison“ din piele de ușă, acest detaliu fiind cauza exclamațiilor cu care se alintă cocalarii între ei: „Harrisoaneee!“.

Se face remarcat în oraș scoțând partea dorsală pe geamul mașinii…

Cocalarul care sapă la șanț

Caracteristică principală: sapă la șanț.

El se va lua de absolut oricine trece pe stradă, mai ales de persoane de sex feminin. E bronzat, are șuvițe blonde și dinți lipsă. Look: încălțări rupte, tricou – nu, pantaloni de stofă, pălărie sau șapcă, ceas, ghiuluri, lanț.

Femeia cocalar. Cocalara

Există mici diferențe între categoriile de cocalare, dar noi vom studia cocalara absolută.

Păr: blond. Dacă nu, șuvițe.

Ruj: cu contur până în nări.

Fond de ten: cam 2-3 cm grosime.

Cercei rotunzi, diametru 10 cm, preferabil să atingă umerii.

Lanțuri: multe, groase, grele…

Bluze cu inscripția: „Sexy“, „Princess“ sau „Chanel“ etc…

Cam așa e. Nu mă crezi? Să mor io!

Ce te râzi?! Ă?!

Un Tilă, doi Tilă…

Frustrări

Avem uniforme. Nu se vede, da' noi avem. Le ţinem pe cuier şi pe spătarele scaunelor, iar când simţim vreun pericol (care de obicei apare în fustă, pe tocuri şi cu o agendă în mână) le punem repede pe noi. Astfel suntem intangibili, chiar dacă platoşa de stofă e pusă peste tricoul larg sau acoperă ceea ce bluziţa sau bustiera nu poate. Sezonul de vânătoare e de obicei între octombrie şi decembrie. Dacă treci cu bine în semestrul al doilea, şansele de supravieţuire cresc considerabil şi poţi să te gândeşti deja la migraţia... în vacanţa mare şi caldă.

Fancy, trendy, haute couture

Şi la noi în şcoală ne lovim de ele la tot pasul: reprezentantele sexului frumos care sunt convinse că lungimea părului şi a tocurilor, amprenta solarului, unghiile false gen lopată, gablonţurile sclipicioase şi decolteul gen Grand Canyon sunt Calea şi Adevărul...

Tocilarii

Oameni cu ținută rigidă. Oameni care învață. Mult. Oameni care citesc. Manualele. Doar manualele. Oameni care învață atât cât trebuie ca să fie absolut siguri că primesc nota maximă și nimic mai mult sau altceva. Singura lor dorință arzătoare este ca toate notele primite să aibă 2 cifre fiecare.

Oameni fără pasiuni. Oameni șterși. Oameni care fac întotdeauna ceea ce trebuie. Oameni cărora nu li se întâmplă nimic. Oameni agreabili și atât. Oameni care nu au prieteni, ci doar colegi. Oameni care te invidiază că ai tovarăși care îți mănâncă din sandviș sau că ești obosit luni dimineață fiindcă ai fost duminică la un chef. Oameni pentru care spaima absolută e să privească în ei înșiși. În gol.

Oameni pe care Dumnezeu îi iubește la fel.

Coco

Meditații

Știm cu toții cum e… Sentimentul ăla de dinainte de meditații. Intrăm, salutăm și sperăm să se încheie cât mai repede (ca la doctor).

La început îți pasă, dar după aceea ai și uitat că ai dat niște bani. E stres, mult stres, ceasu' ăla din bucătărie ticăie la infinit și tu tot mai faci exerciții la mate și la română și la germană și ajungi să le încurci, însă deodată te izbește… mirosul duios… de sub masă. Mirosul neîntrecut al picioarelor colegului meu care îmi mângâie nările în fiecare miercuri de la cinci la șapte.

În fiecare joi, de la șase, imediat după ce reușești să scapi de câinii din fața blocului, te așezi lângă cea mai frumoasă fată pe care ai văzut-o vreodată. La un moment dat, simți că te atinge un picior sub masă, așa, din greșeală… Rămâi blocat, te uiți la ea, ea zâmbește.

Tu intri în joc. Proful nu își dă seama și stă liniștit la masă. Tu continui, abia îți stăpânești bucuria. La un moment dat, ea se ridică și își cere voie la toaletă. Tu încă îi simți piciorul…

Un Tilă, doi Tilă…

Să vezi și să (nu) crezi

Colegiul Bănățean se găsește într-o clădire veche (vezi legenda), ceea ce e foarte bine și frumos. Multe aripi, coridoare largi, scări în spirală, pasarele și ochiuri de geam la tot pasul. Nici vorbă de modelul atât de răspândit de școală-vagon.

Clădirile vechi au însă o mare problemă. Se cer renovate.

Schimbarea la față nu s-a petrecut în mod miraculos decât o singură dată în istorie, cam cu 2.000 de ani în urmă. În zilele noastre păcătoase, liftingurile, injecțiile cu botox, epilarea mustății și toate celelalte schimbări posibile se plătesc. La fel și renovarea.

După îndelungi eforturi au apărut și banii, doar că, evident, nu erau destui. Așa că s-a renovat doar clădirea liceului, corpurile de gimnaziu și primar fiind lăsate în plata Domnului.

Însă nici măcar liceul nu a fost renovat integral, până și aici unele locuri au fost trecute cu vederea. Ca de exemplu cel din imaginea alăturată.

Credeați că e șopronul srăbunicii? Eroare. Acest loc se găsește la 5 metri de intrarea principală, lângă sala de sport, camuflat bine de o ușă de tablă. Acum ceva timp servea ca loc de fumat. În caz de pericol (profesor de serviciu la orizont), singura scăpare posibilă era să sari pe geam în vestiarul fetelor, de acolo în sala de sport și apoi afară, pe alee. Locul a fost abandonat definitiv după ce, în mai multe rânduri, fumătorii au fost prinși cu mâța-n sac, fiindcă geamul era închis.

Acum, cei care mai folosesc șopronul sunt portarii și câinele Colegiu. El a găsit aici o oază netulburată de liniște, peste care timpul nu vrea să se mai scurgă.

Ioana de pe creangă

On the other side

Frustrări

Dintre toate probele pe care trebuie să le treacă un elev, secretariatul este cu siguranţă una dintre cele mai serioase. Cei care nu au de ales şi trebuie să apese clanţa uşii respective ştiu deja ce-i aşteaptă:

ELEV *(timid şi excesiv de politicos):* Bună ziua...

SECRETARA *(după ce îl ignoră un timp, peste ochelari):* Ce vrei?

ELEV *(repede, încercând să nu pară intimidat):* O ştampilă/o adeverinţă / o foaie matricolă...

SECRETARA *(calm, cu totală indiferenţă):* Nu se poate. Nu vezi cât am de lucru?

Din confesiunile unui tâmpit

Stare lamentabilă de cretinitate: să vrei să faci totul și să nu faci nimic, să ai idei aparent geniale care, odată ce prind formă, să se usuce și să crape de la sine. Eu le înțeleg, cred în ele, le cunosc, doar eu le-am creat… dar nu vor să se contureze și pentru tine. Nu vor și gata! Mă simt tâmpit.

Când ne simțim tâmpiți? Suntem niște creaturi cu un puternic instinct de apărare și mândrie. Noroc că putem alege să nu spunem tot ceea ce gândim; așa că nu știe toată lumea când ne simțim tâmpiți. Unii se trădează fără să vrea, alții se maschează reușit. Există momente majore, în fața cărora nu ai voie să fii tâmpit și tocmai pentru asta ne antrenăm în fiecare zi. Nu trebuie să faci nici un efort ca să fii tâmpit, dar trebuie să faci totul ca să fii genial. Asta dacă e să luăm în calcul extremele. Unul care se află undeva la mijloc se poate simți tâmpit prin simplul fapt că nu e genial.

Astăzi se promovează ideea de a fi expert într-un domeniu (de regulă, foarte îngust). Deci să fii tâmpit în general, dar genial pe o anumită specialitate? Ăsta ar fi un motiv ca atunci când se discută despre un alt domeniu decât al tău să te simți tâmpit?

Ierarhic vorbind, există ceva mai jos de tâmpit? Tâmpit fiind, poți să te mai tâmpești?

Școala, în condițiile în care nu deformează realitatea, este benefică. Te ridică cât de cât în ierarhie – cam până în punctul IB. Odată ce am demonstrat că școala nu e degeaba, hai să vedem ce înseamnă IB. IB reprezintă informațiile de bază din liceu, undeva cam la sfertul sfertului ierarhiei tâmpit – genial. Deși, odată luat bacul, nu te mai simți tâmpit, cel puțin pentru o perioadă.

Starea de tâmpenie a adolescentului este de fapt o stare firească de trecere spre adevărata cunoaștere, spre autocunoaștere. Începi să știi de-abia atunci când ai înțeles că nu știi nimic.

Fiecare își cunoaște tâmpenia și tâmpeniile, important e cum și le gestionează. Eu, de exemplu, exact asta am făcut scriind acest articol. Tâmpit să fii să nu-l citești.

Lari

„La radio... vreau să ajung la radio...“

Un nou soi de comunicare a apărut în CNB. Comunicarea prin unde radio. Cam exagerat spus, din moment ce dispunem doar de niște boxe de comp spânzurate deasupra ușilor. Scopul acestui Feng-Shui nereușit este de a încânta timpanele elevilor cu muzică de cea mai bună calitate. Majoritatea ascultătorilor ar aprecia ideea, dacă ar reuși măcar să deslușească sunetele ce le perturbă conversațiile. Dar săracele boxe nu prea pot reproduce armonios nici măcar un scrâșnet de chitară.

Centrul de comandă are și el problemele lui: un calculator ponosit, cu o memorie atrofiată încearcă să se țină treaz măcar 10 minute din 60. Dar și atunci țipă o eroare! Tipu' de la radio s-a împrietenit cu el, dar nu și cu prelungitorul neîncăpător. Monitorul nu are loc în priză, de aici misterul diferențelor de gen muzical de la o melodie la alta: DJ-ul, orb, nu știe ce melodie urmează.

Un mister încă mai greu de elucidat este fenomenul muzicii clasice sau populare din ore, când, datorită unor procese SF, muzica de pe adevăratele unde radio invadează aria noastră de acoperire.

Cu toate lipsurile lui, radioul are și câteva merite. Scoate profii la timp de la ore (ecuațiile de gradul II pe acorduri de rock nu mai dau bine), sparge monotonia din pauze și trezește adormiții (din păcate, doar la propriu...).

Leyla

Din dragoste...

În fiecare zi, când ajung la școală și deschid poarta, sper să fie acolo. Zâmbetul lui de sub gangul întunecat și aglomerat îmi luminează dimineața, cele câteva cuvinte pe care mi le spune, chiar dacă uneori nu le înțeleg, îmi merg drept la inimă. În pauze, îl caut din priviri cu înfrigurare, până când ochii ni se întâlnesc și simt – ba nu, știu sigur – că, deși mai sunt sute de oameni în curte, el se uită numai la mine. În ore, gândul îmi zboară la momentul când îl voi vedea iar și mă uit pe geam, poate... Când plec spre casă, încerc să mă strecor cât mai aproape de el ca să-l pot saluta, fie și numai din priviri. Nu trebuie mai mult, căci el știe...

...că a doua zi iar e în tură și o să urle directoarele la el și deja 10% din salariu' pe luna asta s-a dus, fir-ar al dracului, da' ce să facă, îi sunt dragi copiii și mai deschide poarta. Parcă astea n-au fost tinere, ptiu!... că iar i s-a rupt buzunarul la halat, cheile astea au pe puțin un kil, da' las' că-l coase nevasta. Uite că iar se îmbulzesc ăștia pe poartă, stați, mă, ăăă... Nu mai știe cuvântul, zice pe ungurește, fekete mekete, că pricep ei. Gata, au plecat, acu' vine cornu' și laptele... și ăla cu mașina claxonează să-i deschidă poarta... Să trăiești, nea Kelemen, mai stai? Că noi plecăm... Stau, stau...

I will survive, I will survive!

Cei mai mulți trăim câte o poveste de dragoste în liceu. Noi, în CNB, trăim o poveste de dragoste colectivă. Cu portarul.

CrEmese

Mitsubishi & Co

Școala noastră este, bineînțeles, desăvârșit organizată. Fiecare știe ce trebuie să facă și, chiar dacă nu știe, tot face ceva.

Printre cele mai responsabile doamne ale instituției se numără și femeile de serviciu.

Își curăță pătrățica de etaj ca pe o a doua casă. Păzesc coridoarele cu mai multă strășnicie decât pe un schimb valutar. Odată ce au încuiat coridorul, nu cedează decât tratativelor asidue și argumentelor foarte convingătoare.

Privesc orice activitate de după ore cu multă suspiciune. Și pe bună dreptate. Atașamentul față de spațiul arondat nu le poate lăsa să se împace cu gândul că cineva le invadează teritoriul, mai ales când au pregătit deja totul pentru ziua următoare. Așa că sunt foarte prevăzătoare în privința unui atac.

Cei care totuși insistă și îndrăznesc vor avea de suferit un adevărat bombardament psihologic. Doamnele de serviciu vor intra de mai multe ori în clasă, vor goli coșul de gunoi în repetate rânduri, vor comenta asupra dezordinii și a altor mici nereguli din sală, existente sau imaginare.

Și cei care întârzie trebuie să se ferească. Tot pe bună dreptate, doamnele devin agresive dacă nu le este respectată munca. Și, cum dimineața munca lor este spălatul pe jos, să le-o calci literalmente în picioare e o îndrăzneală cu repercusiuni grave. Întârziatul trebuie așadar să se deplaseze ca Spiderman ca să evite zona încă udă. Dacă totuși îți alunecă piciorul și lași vreo urmă, e treaba ta cum vei evita mopul îndreptat spre tine.

Personajul colectiv

Frustrări

Gălăgia şi alergătura din pauze a celor mici. Te trezeşti cu câte unul (sau mai mulţi) în braţe sau eşti atacat pe la spate cu umbrela, în acompanierea unor sunete de luptă inconfundabile, care te trezesc din visul orei precedente şi îţi rămân în surdină până a doua zi, când o iei de la capăt.

Big Brother

Pretend like I see you, or else...

La începutul anului școlar, noi, elevii Colegiului Național Bănățean, am avut un mic șoc.

Cum intri pe poartă, privirea îți este atrasă de un obiect nou, amplasat deasupra intrării în sala de sport. Acolo, sus, șade liniștită o cameră video. Impresionant!

Elev fiind, conștiința te târăște într-una dintre clădiri. Primul pas spre al doilea șoc. La un moment dat, ajungi și în fața cancelariei unde, stupefiat, observi cea de-a doua cameră. Acestea două, împreună cu cioburile de sticlă de pe gardul școlii, ne duc cu gândul la... altă instituție...

După câteva zile de derută, a apărut întrebarea: oare sunt camere de jucărie sau de ce nu e niciodată aprins beculețul care să indice că „suntem pe sticlă“?

Din cercetări, am aflat că serverul necesar monitorizării... nu-i! Deocamdată, pentru păstrarea disciplinei, se merge după aparențe. Dar cât o să țină? Mai rămâne să aflăm că cioburile de pe gard sunt de fapt mulaje de silicon și... s-a dus cu încrederea!

ButUca

CNB fest

Un profesor aleargă cu un ou în lingură. Altul scoate cu dinții merele din ligheanul cu apă. Altul bărbierește baloane. O profă dă cu spray pe ziduri. Câțiva trag de o sfoară până le ies ochii din cap. Unul numără o bilă.

Data: un weekend de primăvară.

Locație: CNB.

Eveniment: CNB Fest.

Organizare: curcubeu. Casa Roșie, Casa Portocalie, Casa Galbenă, Casa Verde, Casa Albastră, Casa Violet, Casa Maro și Casa Neagră. Culori diferite, identități diferite.

Casa Portocalie vopsește caloriferele în portocaliu. Casa Verde își face tricou verde cu „Bâști". Casa Galbenă îl dă în urmărire pe Tweety. Casa Violet pune suflet.

Timp de trei zile, școala se sărbătorește prin joacă și distracție: graffiti, desene pe asfalt, body painting, treasure hunting, competiții sportive etc. Elevii, cot la cot cu profesorii, umflă baloane și participă la jocuri. Cum se apropie Zilele Colegiului, deja se simte ceva plutind în aer. De aici e numai un pas până ce toată școala e umplută cu afișe de promovare a Caselor, cu desene, panglici, abțibilduri, panouri cu idei și oferte – toate în spiritul fiecărei Case. Profesorii sunt și ei membri în câte o Casă și, dacă reușești să-i atragi în echipă, aduc un bonus de puncte. Așadar, Casele sunt în competiție. Există responsabili cu punctele, care urmăresc fiecare activitate, o evaluează și afișează periodic situația. În cele trei zile ale fest-ului propriu-zis, orele se suspendă (mai ales sâmbătă și duminică), clădirea e împodobită în culorile caselor și în fiecare colțișor se întâmplă ceva. Se vorbește mult, se râde, se muncește cu pasiune, se trăiește intens, școala se transformă.

Duminică se dezvăluie clasamentul final și se decernează Cupa Caselor.

E luni. Un profesor semnează condica. Doi beau cafea. Unul corectează furios. Altul predă plictisit. S-a terminat fest-ul. Orice minune ține numai trei zile.

Lari & Collective

HH

Frustrări

Într-o anexă a liceului se află o cămăruță mică cu un telefon, un xerox și o doamnă care le păzește. Cum profesorii uită să meargă ei înșiși la xerox, aleg un nefericit pe care îl trimit să îndeplinească dificila sarcină. Spun dificilă pentru că doamna-Cerber trebuie să fie mai întâi convinsă cu tot felul de dovezi și argumente că elevul a fost trimis cu adevărat la xerox de către un adult și nu dorește să păstreze pentru foloase personale cele treizeci de exemplare. Dacă până la urmă doamna se înduplecă și pune mașinăria în funcțiune, ce iese din ea este cu totul imprevizibil (și prea puțin lizibil).

Momente de oboseală – multe. Momente de nesiguranță – uneori. Momente de bucurie – în continuă creștere. Și mai sunt așa o grămadă de alte feluri de momente pentru fiecare. Însă pentru douăzeci de adolescenți din CNB, ele sunt trăite împreună: pe scenă sau în afara ei. Da, în Colegiu există o trupă de teatru. Una adevărată. Una vie.

Nu are regizor, scenarist sau scenograf. Fiecare este puțin din toate acestea. O repetiție poate însemna ore în șir la aceeași pagină sau jumătate de oră în care s-a repetat toată piesa. Fiecare cu ritmul lui: rapid, lent, morocănos, entuziast, rezervat, vesel, energic, timid sau încrezător. Odată ce se mobilizează, nu mai contează cât timp a trecut de când stau în școală sau oriunde altundeva. Merită.

Se numesc Heavenly Hell. I-a adunat o profesoară. Sunt împreună de aproape 10 ani și în fiecare an li se mai adaugă o generație.

Au destule premii, dar nu prea le pasă de ele. Sunt puse într-un colț de raft și gata. Piesele sunt jucate însă, de fiecare dată, cu aceeași energie și cu mai mult entuziasm de la un spectacol la altul. Sunt buni, sunt răi? Sunt împreună.

Ancuța

Loc de dat cu capul (în gură)

Dacă ți-a plăcut sau nu, dacă ai râs sau ai plîns, dacă e suficient de cool pentru tine sau ți s-a părut cam brînzit (cheesy), dacă pur și simplu ai ceva de spus sau de arătat, pro sau contra, avem un singur mesaj pentru tine: STOP RUBBING THE MINT, DON'T JUST SIT THERE CUTTING LEAVES FOR THE DOGS! DON'T BREAK YOURSELF IN FIGURES ANYMORE! Îți punem la dispoziție o platformă de pe care să-ți strigi opiniile în gura mare (ca mai sus, cu caps lock-ul pus). Deci, pune mîna pe șoarece, pe tastatură și vino pe forumul **www.academiadegashca.ro**! Dă-ți cu părerea, critică, laudă, combate, scrie, postează poze sau filmulețe și, cine știe, poate vei și cîștiga. Încă nu ne e clar ce sau cînd, dar va fi ceva și va fi curînd. Oricum, cînd aflăm și noi, îți spunem repede și ție. Iar dacă vrei un supliment și la liceul tău, dă-ne un mail la **academiadegashca@catavencu.ro** și te punem pe listă. Prin net, și tu poți fi un academician de gashcă!

A.C.

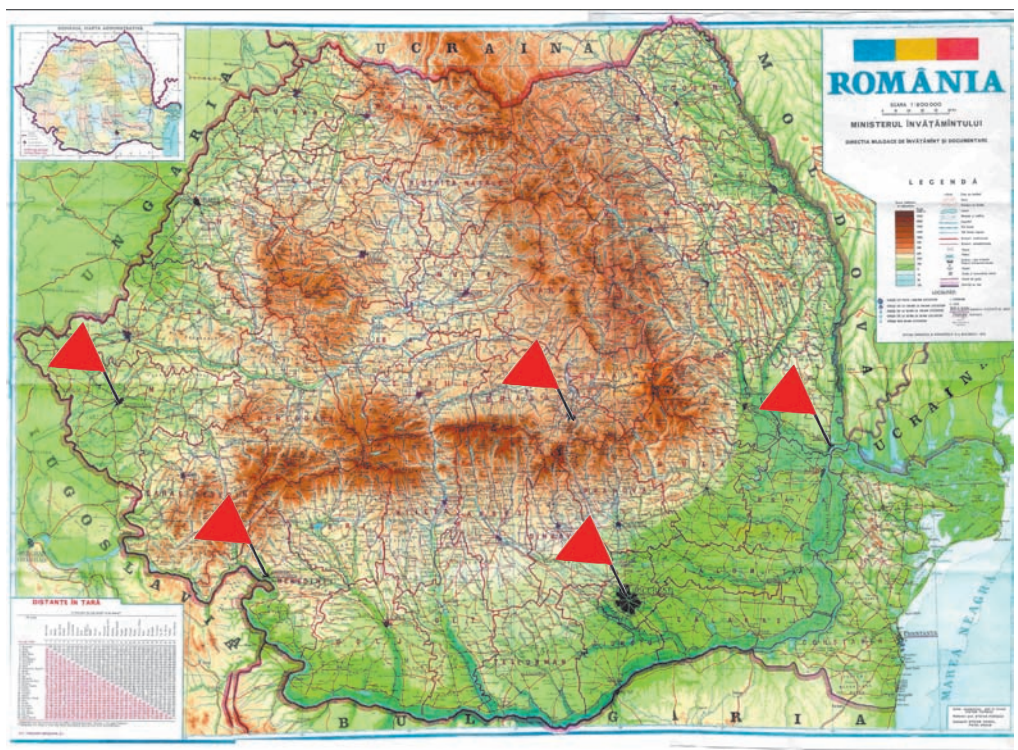

Echipa redacțională CNB

Tudor BUICAN
Andrei COCOCEANU
Ioana DRAGOMIRESCU
Vlad DRAGOMIRESCU
Raluca ILAȘ
Anca IONESI
Leyla MUȚIU
Larisa PLEȘCA
Bogdan UNTILĂ
Oana VĂCIAN

Foto: Vlad DRAGOMIRESCU, Constantin TUDURACHE, Oana VĂCIAN, Diana VIDRAȘCU

Coordonator: Monica Sorana BIREESCU

Colegiul Național Bănățean
300172 Timișoara, Bdul 16 Decembrie 1989, nr. 26
Tel. / Fax 0256 491713

www.colegiulbanatean.ro

Capete (aproape) limpezi din partea *Academiei Cațavencu*

Nic SÂRBU
Simona TACHE

„Măcar câteva crâmpeie,
Măcar o țandără de curcubeie,
Măcar nițică scamă de zare,
Nițică nevinovăție, nițică depărtare.“

Tudor ARGHEZI